

Łęczycza, dnia 21.09.2021 r.

GKN.6824.26.2021.BM

DECYZJA

Na podstawie art. 8 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (Dz. U. z 2016 r., poz. 703) oraz art. 104 i 107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735), po rozpatrzeniu wniosku Wójta Gminy Świnice Warckie z dnia 11 sierpnia 2021 r.,

**Starosta Łęczycki
orzeka:**

o uznaniu za mienie gromadzkie, nieruchomości gruntowe położone w gminie Świnice Warckie, w obrębie 0018 Polusin, oznaczone następującymi numerami ewidencyjnymi: nr 8 o pow. 0,0900 ha, nr 22 o pow. 0,0800 ha, nr 56 o pow. 0,2700ha, nr 65 o pow. 0,0500ha, stanowiące drogi wewnętrzne o łącznej powierzchni 0,4900 ha.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 11 sierpnia 2021 r., znak: LGG.6825.3.2021, Wójt Gminy Świnice Warckie wystąpił do Starosty Łęczyckiego o uznanie, na podstawie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych, nieruchomości gruntowe położone w gminie Świnice Warckie, w obrębie 0018 Polusin, oznaczone następującymi numerami ewidencyjnymi: nr 8 o pow. 0,0900 ha, nr 22 o pow. 0,0800 ha, nr 56 o pow. 0,2700ha, nr 65 o pow. 0,0500ha, stanowiące drogi wewnętrzne o łącznej powierzchni 0,4900 ha.

W uzasadnieniu wniosku Wójt Gminy wskazał, iż ww. działki stanowią drogi wewnętrzne i aktualnie działki te, są w powszechnym korzystaniu mieszkańców wsi i okolic jako drogi dojazdowe do pól i siedlisk.

Do wniosku załączono protokół z dnia 21 czerwca 2021 r. z posiedzenia sołeckiego Sołectwa Kazanów oraz ustalenia Rady Sołectwa, dokonane podczas posiedzenia sołeckiego.

Z treści załączonych dokumentów wynika, iż wnioskowane nieruchomości stanowią drogi od wielu lat, przynajmniej od czasów II wojny światowej i istnieją nadal. Stanowiły one tzw. mienie gromadzkie i służyły celom publicznym przeznaczonym do powszechnego użytku całej gromady.

Przedmiotowe działki drogowe są nieruchomościami o nieuregulowanym stanie prawnym, w ewidencji gruntów Starostwa Powiatowego w Łęczycy, figuruje – Prezydium Powiatowej Rady Narodowej jako posiadacz samoistny.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych starosta wydaje decyzję o ustaleniu, które spośród nieruchomości o których mowa w art. 1 ust. 2 i 3 stanowią mienie gromadzkie.

Zgodnie z treścią art. 1 ust. 1 i 2 ustawy, za mienie gromadzkie można uznać jedynie te nieruchomości rolne, leśne i obszary wodne, położone na obszarach wiejskich, które stanowią mienie gromadzkie w rozumieniu przepisów o zarządzie takim mieniem, jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych, były faktycznie użytkowane wspólnie przez mieszkańców wsi.

Z przepisu tego wynika, że definicji mienia gromadzkiego, którego dotyczy ustawa, należy poszukiwać w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1962 r. w sprawie zarządu mieniem gromadzkim oraz trybu jego zbywania (Dz. U. z 1962 r., Nr 64, poz. 303 ze zm.).

W rozporządzeniu tym w § 1 znajduje się definicja zarówno mienia gromadzkiego, jak i dawnych gromad. Zgodnie z tą definicją przez użyte w rozporządzeniu określenie mienie gromadzkie, rozumieć należy mienie, które do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 25 września 1954 r. o reformie podziału administracyjnego i o powołaniu gromadzkich rad narodowych (Dz. U. Nr 43, poz.191), stanowiło majątek dawnych gromad jako majątek gromadzki, dobro gromady oraz inne prawa majątkowe, a przez dawne gromady rozumieć należy gromady istniejące do dnia wejścia w życie wskazanej ustawy z dnia 25 września 1954 roku.

Ustawa z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 5, poz.16) nie wniosła do sytuacji prawnej mienia gromadzkiego żadnych zmian, a jedynie powierzyła zarząd tym majątkiem gromadzkim radom narodowym.

Decyzję o uznaniu za mienie gromadzkie wydaje się biorąc pod uwagę stan nieruchomości istniejący w dacie wejścia w życie ustawy tj. w dniu 5 lipca 1963 r., dlatego też ma ona charakter deklaratoryjny, co oznacza, że rozstrzygnięcie wydane w trybie art. 8 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych poświadcza jedynie stan prawny nieruchomości istniejący w dniu wejścia w życie ustawy. W związku z tym późniejsze zdarzenia prawne i faktyczne dotyczące nieruchomości nie mogą skutkować uznaniem lub odmową uznania nieruchomości za mienie gromadzkie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach w wyroku z dnia 3 grudnia 2009 r., Sygn. II SA/Ke 615/09 stwierdził, iż istotny dla ustalenia, czy dana nieruchomość była mieniem gromadzkim, był jej stan prawny w okresie poprzedzającym datę wejścia w życie ustawy z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych tj. 5 lipca 1963 roku, a w szczególności to, czy nieruchomość taka należała do dawnych czyli istniejących w okresie od 1933 do 1954 r., gromad jako jednostek samorządu terytorialnego, mających osobowość prawną i będących podmiotami praw i obowiązków oraz to, czy przed wejściem w życie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot, była faktycznie użytkowana wspólnie przez mieszkańców wsi. Zgodnie bowiem z treścią art. 1 ust. 2 ustawy, zagospodarowaniu w trybie i na zasadach określonych w tej ustawie, podlegają nieruchomości rolne stanowiące mienie gromadzkie w rozumieniu przepisów o zarządzie takim mieniem, jeżeli przed dniem wejścia w życie ustawy, były faktycznie użytkowane wspólnie przez mieszkańców wsi.

Mając na uwadze powyższe, dla oceny czy przedmiotowe nieruchomości stanowiły majątek byłej gromady, konieczne jest wyjaśnienie daty i podstawy wyodrębnienia wnioskowanych działek.

W wyniku przeprowadzonego postępowania administracyjnego, ustalono:

iż, wśród dokumentów związanych z zakładaniem ewidencji gruntów w latach sześćdziesiątych, przechowywanych w Powiatowym Ośrodku Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w Łęczycy, istnieje dla przedmiotowej nieruchomości operat pomiarowy sporządzony w 1960 r. dla wsi Polusin przez uprawnionego geodetę zarejestrowany pod nr 0537/72. Wnioskowane działki zostały również uwidocznione w części dotyczącej obliczeń powierzchni działek wsi Polusin jak działki o następujących powierzchniach: nr8 o pow. 0,0900 ha, nr 22 o pow. 0,0800 ha, nr 56 o pow. 0,2700ha, nr 65 o pow. 0,0500ha i oznaczone jako drogi.

W rejestrze gruntów wsi Polusin, założonym w 1962 r., dla przedmiotowych działek, jako osoba władająca gruntem, widnieje Prezydium Powiatowej Rady Narodowej, działki zostały oznaczone jako tereny komunikacyjne - drogi.

Według aktualnych danych ewidencyjnych, znajdujących się w Powiatowym Ośrodku Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w Łęczycy, przedmiotowe działki nadal stanowią działki drogowe – dr i służą celom publicznym, przeznaczonym do powszechnego korzystania przez mieszkańców wsi Polusin jako drogi dojazdowe do pól i siedlisk.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, organ prowadzący postępowanie uznał że działki: 8, 22, 56, 65położonych w obrębie Polusin, w gminie Świnice Warckie spełniają wymogi ustawowe do uznania jej za mienie gromadzkie.

Nieruchomości odpowiadają charakterystyce tzw. majątku gromadzkiego. Wnioskowane działki już przed wejściem w życie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych w 1963 r. (Dz. U. Nr 28, poz.169 ze zm.), miały charakter publiczny i społeczny. Przedmiotowe działki nie były przeznaczone do wspólnego użytku w znaczeniu prawa cywilnego tzn. do takiego użytku jaki przysługuje właścicielom, tak jak w przypadku wspólnot gruntowych, a więc polegającego na wykorzystaniu wspólnego gruntu jako np. pastwiska, wygonu, lasu do pobierania drzewa i innych pożytków.

Przed wydaniem decyzji, zgodnie z art. 10 K.p.a. mieszkańcy wsi Polusin oraz Wójt Gminy Świnice Warckie, zostali powiadomieni o prawie zapoznania się z aktami sprawy i zebrany materiał dowodowy. W wyznaczonym terminie strony postępowania nie wniosły żadnych uwag.

Biorąc pod uwagę powyższe, należało orzec jak w sentencji niniejszej decyzji.

Decyzja niniejsza zostanie podana do publicznej wiadomości poprzez: wywieszenie na tablicach ogłoszeń Sołectwa Kazanów, Urzędu Gminy w Świnicach Warckich i Starostwa Powiatowego w Łęczycy oraz zamieszczenie w Biuletynach Informacji Publicznej Starostwa Powiatowego i Urzędu Gminy oraz w prasie lokalnej na okres 14 dni.

Pouczenie

1. Od niniejszej decyzji służy stronom prawo wniesienia odwołania do Wojewody Łódzkiego za pośrednictwem Starosty Łęczyckiego, w terminie 14 dni od daty ogłoszenia.

2. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania, strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec tutejszego organu.

Z dniem doręczenia tut. organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.